

Doch hun aller meester was Tibor Szamuely, die kleine, bleekzuchtige, kortademige voorzitter van den krijgsraad, dat wanstaltige schepsel, duivel in menschengestalte, wiens welbehagen was, de lichamen zijner onschuldige slachtoffers te zien sterven aan de galg. Deze volkscommissaris, lichamelijk en geestelijk ontaard, volstrekt minderwaardig, verlangde bij de proclamering der Dictatuur een driedaagsche plundering der burgerij door het Proletariaat. Béla Kun verzette er zich tegen; anders ware het geschied. Hij gaf op het congres der arbeidersraden het parool: „Dood aan de burgers!” en den volgenden dag schreeuwde het gepeupel dien moordkreet na in de straten van Eudapest. Hij en Béla Kun lieten indertijd in koelen bloede in Rusland de Hongaarsche krijgsgevangen officieren door machinegeweren bij hoopen afmaken, omdat deze officieren weigerden, zich aan te sluiten bij het Russische roode leger; met de schatten der Russische Sovjet-regeering en met deze bloedschuld beladen, overschreden zij de Hongaarsche grens. Doch Béla Kun moordde voor een doel, terwijl Szamuely moordde om den moord zelven. Hij velde de doodvonnissen zonder verhoor; een lichte handbeweging kon de galg beteekenen, en een sluwe, veertienjarige spitsboef, genaamd Nikolaas Gelbert, was

zijn meest gedresseerde speurhond. Deze jongen was het oor van Szamuely, sloop onder stilstaande auto's, om de gesprekken af te luisteren, verkleeedde zich, om besloten vergaderingen binnen te dringen, en liet zich, verpakt in een kist, het een of ander deftig aristocratisch huis binnen dragen, om er spiondiensten te verrichten.

Als Szamuely in zijn beulentrein een stad, een dorp naderde, dan ging er een siddering door de bevolking, en waar hij kwam, daar droegen de boomen vreemde vruchten — de lijken der op last van Szamuely opgehangen slachtoffers. Zijn naam alleen was voldoende, om schrik aan te jagen; hij was de Marat der Hongaarsche revolutie, en de fiere, vrijheidlievende, strijdbare Hongaren gingen zonder verweer als slachschapen ter slachting, omdat er geen leider, geen aanvoerder was. Tisza lag in zijn graf; het volk was als een kudde zonder herder, en op dit ongelukkig volk paste de uitroep van den profet Jeremia: „Ach, dat mijn hoofd water ware, en mijn oog eene springader van tranen! Zoo zou ik dag en nacht beweenen de verslagenen van de dochter mijns volks!”

(Wordt vervolgd)

HUISWAARTS

'k Hoor klokjes klinken,
bij 't zonzinken,
langs wijde hei;
de schaapjes blaten
bij het verlaten
der purp'ren wei;

Hier nog wat halen,
ginds even dralen
en zachtjes aan,
langs stille wegen,
de kooie tegen
aan 't eind der baan.

Zoo gaan wij allen,
bij duizendtallen,
heel zachtjes aan,
met dralend toeven
en veel behoeven,
naar 't eind der baan!

M. W. R.